

Ὁ μικρὸς ὁ Γιάννης εἶπε τῆς Ἑλένης μίαν ἡμέραν
 Πούτανε Γιορτὴ μεγάλη καὶ δὲν εἶχανε σχολεῖν
 «Παίζουμ' ἓνα παιγνιδάκι τῆς κουμπάραις, τῇ μητέρᾳ
 Ἡ καλλίτερά τῆς κούκλαις ποῦ τρελλαίνουμαι γι' αὐτό».
 «Καλὰ λές» — ἐκείνη εἶπε, ἡ Ἑλένη ἡ ξανθὴ —
 «Παίζουμαι τῆς κούκλαις ποῦνε διασκέδῃσις καλῇ».

Παίζανε δύο ὥραις τόσο τὸ αἰετοῦ παιγνιδάκι,
 Ἐγελᾶσαν ὀλίγο, ἐτραγουδῆσαν σιγὰ
 Κ' ὕστερα τὸ μάθημά τους σ' τὸ μικρὸν τραπεζάκι
 Ἄρχισαν γιὰ νὰ μαθαίνουν σὰν τὰ φρόνιμα παιδιὰ.
 Εἶχαν ὥρα βρισμένη γιὰ παιγνίδι γιὰ σχολεῖν
 Πότε δ' ἄναν ἐκεῖνο, πότε δ' ἀρχίζαν αὐτό.

Ἡ ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Καὶ καθήσαν πλάι, πλάι σὲ μίαν ἄκρην στὴ κουζίνα
 Φέρανε ἐκεῖ τῆς κούκλαις μ' ἄλλα πράγματα πολλὰ.
 Τῆς φορέσαν ρουχαλάκια, τὴν ἐσπότησαν μὲ χρίνα
 Καὶ στὰ ψέμματά ἀρχίσαν νὰ τῆς δίνουνε γλυκά,
 Μ' ἓνα σοβαρὸ μεγάλο ἡ Ἑλένη ἡ ξανθὴ
 Σὰν νὰ ἤτανε μητέρα ποῦ ταίζει τὸ παιδί.

Τὸ πρωτὶ βταν ἐπῆγαν στὸ ὥραϊο τους Σχολεῖο
 Εἶπανε τὸ μάθημά τους ἐτραγουδῆσαν καλὰ
 Κ' ἡ κυρία Δασκαρίδου ποῦ τὸ ξέραν, γιὰ σημεῖον
 Τοὺς χαρίζει ἓνα δῶρο στὰ ἐπιμελῆ παιδιὰ.
 Κι' ἔτσι πάντα καθημέρᾳ ἡ Ἑλένη ἡ ξανθὴ
 Μελετοῦσαν μὲ τὸ Γιάννη μὲ μεγάλη προσοχή.